

El ne feledjük: még nem vagyunk otthon. Még nem érkezünk meg a mennyei kikötőbe. Még fenyeget bennünket az elsodor-
tatás, a céltól eltérítés, a hitben való hajótörés veszélye.

"Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék."

/ 1 Kor 10,12/ El ne feledjük, hogy "a folyamnak szakadatlanul
vizet kell kapni a forrásból, különben hamar kiszárad a medre.

Ha a lámpát nem töltik meg rendszeren, úgy eddigi ragyogó fénye
dacára, holnap már csak füstölögni fog, nemsokára pedig csak ár-
talmas bűzt fog maga körül terjeszteni. Óvd magad attól, hogy
öntetszelgésből erényeiddel felfuvalkodjál, hanem dicsekedése-
det és bizalmadat teljesen Krisztusba, az Ő erejébe helyezed,
mert csak úgy menekülhetsz meg a bízatos bukástól." /Spurgeon/

Megtartó erő az Ige.

Milyen jó, hogy ebben a veszélyeztetett állapotunkban
nem magunkban kell bizakodnunk. Istenünk gondoskodott számunkra
megtartó erőről. Ez a megtartó erő a Jézus beszéde, az Isten I-
géje, a hirdetett, hallott evangélium. Mert "a hit hallásból van,
a hallás pedig Isten Igéje által." /Róm 10,17/ Erre a hallott
Igére "szükséges nekünk figyelmeznünk."

Nem elég csak hallgatnunk. Még az sem elég, ha meghall-
juk Isten Igéjét, meg is kell őriznünk, meg kell tartanunk. O-
lyannak kell lennünk, mint Sámuel, aki "semmit az ő igéiből a
földre nem hagy vala esni". /1 Sám 3,19/

Kálvin szerint ezekben a mondatokban a megtartás és a
kiömlés közötti ellentétre kell gondolni. "Ugyanis a figyelmes
elme hasonló a jól bedugaszolt edényhez, az elszóródó és lomha
elme pedig a lyukas edényhez." Csendesesen vizsgáljuk csak meg
életünket, szívünket, vajon nem olyan lyukas edények vagyunk-é,
amelyikbe hiába tölti Isten az ő Igéjét, az mindjárt ki is fo-